

Svar på spørgsmål

Den amerikanske politik i forhold til henholdsvis Palæstina og Iran

Spørgsmål:

I det tidligere svar fra d. 05.02.2017 blev konturerne af Trumps politik forklaret samt udnyttelse af "frugterne" af Obamas politik i Syrien, særligt efter den åbenlyse tyrkiske rolle i udleveringen af Aleppo til det syriske regime, formindskelsen af den russiske rolle og delvis inddragelse af Storbritannien i den syriske sag. Men der er to sager, som den nævnte besvarelse ikke berører, til trods for at Trumps udtalelser om disse har været kontroversielle. Den amerikanske præsident udtalte nemlig, under en pressekonference med jødeentitetens præsident i Washington d.15.02.2017, at han ikke længere insisterer på to-statsløsningen. Betyder dette, at USA er gået væk fra denne løsning?

Trump har også, siden han kom til magten d. 20.01.2017, fremsat voldsomme udtalelser om Iran, og dermed skabt spændinger i forholdet til Iran... Betyder dette, at der er en ændring i amerikansk politik vedrørende Irans rolle, efter at Iran har haft en rolle i at tjene amerikanske interesser i området?

På forhånd tak.

Svar:

Vi vil gennemgå de to sager, du spørger til, for at nå frem til den stærkeste holdning, med Allahs tilladelse:

Den palæstinensiske sag eller det, som de kalder Mellemøstens sag

1- Trumps udtalelser, som de internationale og lokale medier citerede ham for, og som de blev direkte transmitteret, var som følger: *"Den amerikanske præsident Donald Trump gav udtryk for en ny differentiering i amerikansk politik i forhold til Mellemøsten, efter at han understregede, at to-statsløsningen ikke er den eneste vej til at løse den israelsk-palæstinensiske konflikt. Han nævnte ligeledes, at han er åben for alternative muligheder, hvis de kan lede til fred. Alle de tidligere præsidenter, republikanske og demokratiske, har forsvaret to-statsløsningen."* (France24 d. 16.02.2017). Trump udtalte også: *"Jeg ser både på to-statsløsningen og løsningen med én stat Hvis Israel og palæstinenserne er glade, så vil jeg være glad for det, de foretrækker. Begge løsninger passer mig..."* (Aljazeera Mubashers hjemmeside d. 16.02.2017).

Én-statsløsningen, som USA nævner for første gang, gennem Trump, blev ikke yderligere forklaret af ham. Betyder det, at palæstinenserne gives selvstyre inden for en jødisk stat? Eller betyder det en sekulær stat, hvor palæstinenserne deltager i styringen af den jødiske stat? hvilket minder om det britiske løsningsudkast, som blev fremlagt i 1939, da Storbritannien udgav Den Hvide Bog. Denne løsnings indhold minder i øvrigt om staten Libanon. Det skal ligeledes bemærkes, at to-statsløsningen er USA's eget løsningsforslag, som blev fremlagt i 1959 under præsident Eisenhower, og som USA fik det såkaldte internationale samfund til at acceptere. Derved blev én-statsløsningen, som Storbritannien havde fremlagt, tilsidesat.

Hvorom alting er, viser det sig, efter en nærmere overvejelse af Trumps udtalelser, og samtidige udtalelser fra andre relevante amerikanske politikere, at USA ikke er gået væk fra sit løsningsudkast om to-statsløsningen. USA's FN-ambassadør, Nikki Harley, bekræftede dette ved at sige: *"Først og fremmest er to-statsløsningen det, som vi støtter. Enhver, som siger, at USA ikke støtter to-statsløsningen, tager fejl... Vi støtter med sikkerhed to-statsløsningen, men vi tænker også uden for boksen... hvilket er nødvendigt for at trække disse to parter til forhandlingsbordet, og det er, hvad vi har brug for, for at få dem til at enes."* (Reuters d. 16.02.2017). Dette bekræfter, at Trump ikke er gået væk fra to-statsløsningen, hvilket også er den amerikanske stats politik, som alle administrationer har adopteret, siden den blev fremlagt. Formålet med Trumps udtalelser er at afprøve en ny fremgangsmåde i at lægge pres. Trumps FN-ambassadør bekræftede støtten til to-statsløsningen, men nævnte også, at USA tænker på at bruge nye fremgangsmåder, eller at der er ændringer, som USA vil forsøge, for at gøre løsningen mere attraktiv for jøderne.

FN-ambassadøren nævnte nemlig, at de tænker uden for boksen, hvilket betyder, at USA plejede at tvinge parterne ind i boksen for at implementere den amerikanske løsning, men at USA nu vil tage andre fremgangsmåder i brug og vil tilføje til eller fjerne ting fra løsningen for at gøre den mere attraktiv for parterne, særligt jøderne. Ændringer i fremgangsmåder er således en reel mulighed. Vi nævnte i svaret fra d. 18.11.2016 om Trumps politik efter hans valgsejr, at Trump ikke vil ændre essensen i den amerikanske politik, men kun vil ændre fremgangsmåder. Vi nævnte følgende: *"Hvad angår ændring i den amerikanske politik i de centrale sager, som blev berørt under den tidligere administration, så er det ikke sandsynligt, at der sker en ændring i den essentielle politik i forhold til disse. Men det er derimod muligt, at der sker en ændring i fremgangsmåder. Dette skyldes, at den amerikanske politik bliver styret af forskellige institutioner, hvis beføjelser er større eller mindre: præsidenten, Pentagon, kongressen, det nationale sikkerhedsråd og sikkerhedsinstitutionerne mm.... Dette bevirker, at de centrale linjer i den amerikanske politik bevares, hvilket på sin side gør, at den amerikanske politik næsten er fast..."*

- 2- Det palæstinensiske selvstyre reagerede med overraskelse og chok på Trumps udtalelser. Saeb Erekat, som over en lang periode var det palæstinensiske styres chefforhandler og sekretær for PLO's forretningsudvalg, sagde: *"Vi mener ikke, at undermineringen af to-statsløsningen er en joke, men en katastrofe og en tragedie for både israelere og palæstinensere."* (Huffington Post d. 16.02.2017). Erekat udtalte også: *"Det eneste alternativ til to-statsløsningen er en demokratisk stat og lige rettigheder for alle, muslimer, kristne og jøder."* (Aljazeera d. 16.02.2017).
Selvstyret og dets kumpaner kender ikke til andet end de løsninger, som de kolonialistiske kuffar fremlægger. Hvis ikke det bliver den amerikanske to-statsløsning, må man tilbage til den gamle engelske løsning, eller noget som ligner, under jødernes styre! Det ser ud til, at USA ikke har indviet det palæstinensiske styre og dets kumpaner i sine planer, da de er de sidste, som får noget at vide, på grund af deres værdiløshed i amerikanernes øjne. USA ved udmærket godt, at styret og dets kumpaner vil bukke under og give afkald. Det er dem, som allerede har givet afkald på 80% af deres jord og har indvilliget i at være vagt for besætterne og bekæmpe sit eget folk for at beskytte sin fjende. Disse er for ubetydelige til at blive tillagt nogen værdi, da de løber, stønnende som en hund, efter den, som smider et kødben til dem!
- 3- Hvad angår jødeentitetens holdning, så nævnte dens premierminister Netanyahu intet om to-statsløsningen til den fælles pressekonference med den amerikanske præsident, selvom han roste præsidenten og hans støtte til jødeentiteten. Det betyder sandsynligvis, at Netanyahu ikke er tilfreds med Trumps udtalelser, og at der er blevet krævet ting af ham, som han ikke var tilfreds med, hvorfor han foretrak ikke at kommentere disse, for ikke at skuffe sine støttere, som ser håb i Trump. Det lader til, at Netanyahus ønsker ikke blev efterkommet, og at han ikke vil vise dette: *"Netanyahu blev spurgt, om han*

bragte sagen om Golanhøjderne op, og han svarede: "ja". Da han efterfølgende blev spurgt om den amerikanske præsidents svar, svarede han: "Jeg vil ikke sige, at mit ønske kom som en overraskelse, uden at nævne yderligere detaljer." (Reuters Arabic d. 16.02.2017).

Heller ikke ønsket om at flytte den amerikanske ambassade til Jerusalem blev efterkommet, hvilket Trump ellers havde lovet under sin valgkampagne: "Trump udtalte søndag, at den telefoniske samtale med Netanyahu var "god", i en kommentar, som efterfulgte Det Hvide Hus' afsløring af, at man er i "de første stadier" af samtalerne for at udføre præsidentens løfte om at flytte den amerikanske ambassade i Israel fra Tel Aviv til Jerusalem. Ydermere sagde talsmanden for Det Hvide Hus, Sean Spicer, følgende i en erklæring: "Vi er i de meget tidlige stadier i drøftelsen af dette emne". Han sagde også, at der ikke er en nærtstående offentliggørelse af ambassadens flytning, et skridt som højst sandsynligt vil forårsage en bølge af vrede i den arabiske verden." (Sky News d. 22.01.2017).

Netanyahu foretrak at koncentrere sig om at tale om bekæmpelsen af Islam, som truer jødeentiteten: "Den israelske premierminister understregede, at han er klar til at hjælpe Washington med at bekæmpe "den ekstremistiske Islam" og tilintetgøre den." (alkhaleeonline.net d. 15.02.2017). De benytter begrebet "ekstremistisk Islam" som et påskud for at bekæmpe Islam, som den Mægtige, Alvide Allah nedsendte til Sit bærede sendebud, Muhammad (saaws). Islam er det, som vil rette op på den islamiske ummahs tilstand, og Islam er sandheden.

فَمَاذَا بَعْدَ الْحَقِّ إِلَّا الضَّلَالُ فَأَنَّى تُصِرُّونَ

Er der da andet efter sandheden end vildledelse? Hvordan er det, I vender jer bort? [Yunus: 32]

Spørgsmålet om Iran

Det er korrekt, at Trump-administrationen eskalere spændingen i forholdet til Iran, hvilket er meget åbenlyst. For at forstå formålene med de nye amerikanske trusler mod Iran, deres størrelse og alvor, er det nødvendigt at se på den amerikanske Iranpolitik før Trump, for at finde ud af, om der er sket en ændring i politikken og på hvilken måde:

Den amerikanske Iranpolitik før Trump

1- Under den amerikanske krig mod Irak brugte Iran hele sin indflydelse for at stabilisere den amerikanske besættelse af Irak. De pro-iranske militante grupper i Irak bekæmpede ikke amerikanerne, alt imens de nordlige og vestlige provinser, hvor Iran ingen indflydelse har, kogte over med heftige kampe. Koordineringen mellem USA og Iran i Irak er på alle niveauer, i fuld implementering, og kun en blind kan ikke få øje på dette faktum.

I Yemen støtter Iran ligeledes Houthierne, som de amerikanske internationale udsendinge (den tidligere, Jamal Benomar, og den nuværende Ould Cheikh) forsøger at etablere en rolle for i styret i Yemen. Houthierne mødte den tidligere amerikanske udenrigsminister Kerry i slutningen af 2016, til trods for at de, ligesom Iran, som har mottoet "den store satan" om USA, har mottoet "død over Amerika". Den iranske rolle i Yemen yder således fuld støtte til USA.

Og i Syrien er billedet klarere end solen, hvor Iran med egen magt, og med sine militser, yder støtte til Bashar. Den amerikanske internationale koalition bomber revolutionen i Syrien, og nøjes ikke med ISIS, men bomber derimod mange grupper og dræber deres ledere; alt sammen under påskuddet om at bekæmpe terror. Men det amerikanske luftvåben bomber ikke Irans libanesiske Hizbollah, selvom at

denne rent militært er kategoriseret som en terrorgruppe. Den iranske rolle i Syrien er derfor en del af den amerikanske politik.

Ydermere har USA/Obama underskrevet aftalen om Irans atomprogram i juni 2015, sammen med andre internationale parter. USA tilsigtede at lette sanktionerne mod Iran med denne aftale, så Iran kan efterkomme den amerikanske politiks tiltagende krav i området, især efter "Det Arabiske Forår", og for at Iran kan eksportere sin olie og finansiere den amerikanske politiks fordringer i Yemen, Syrien og Libanon.

Derfor er de amerikanske udtalelser mod Iran, siden den iranske revolution i 1979, og de iranske udtalelser mod USA, som har været endnu hårdere, og som har beskrevet USA som "den store satan", ikke andet end tom snak. Handlingerne og den praktiske politik, som er fuldstændig koordineret mellem USA og Iran, taler et meget mere sandt sprog end trivielle udtalelser og skriftlige udmeldinger. Forståelsen af politik sker gennem iagttagelse af handlinger og ikke udtalelser alene.

2- Obama-administrationen gik længere end nogen tidligere administration, siden den iranske revolution, i forhold til den bevægelsesfrihed, som Iran har fået i de omkringliggende lande. Således opstod den såkaldte "iranske rolle" i Yemen og Syrien, for ikke at glemme Libanon og Irak. Ved undersøgelse af dette, kan man se, at USA's udvidelse af Irans rolle, og den store bevægelsesfrihed, Iran har fået i området, skyldes to bevæggrunde: gamle motiver i Washington og nyopståede:

a- De gamle motiver: At få Iran til øge sine trusler mod golflandene, således at USA bevarer kontrol med olieklenderne. Dette gamle amerikanske syn på Irans rolle er til for at få fodfæste i Golfen, det vil sige kontrol med olieklenderne. Men med Iraks invasion af Kuwait i 1990 opstod der en mulighed for USA for at være tæt på olieklenderne, uden behov for at bruge Iran. USA udnyttede nemlig denne invasion som påskud for at etablere militære baser i næsten alle golflandene. De iranske trusler aftog i styrke efter dette, da der ikke længere var behov for dem, i forhold til de amerikanske olieinteresser.

Men med de neokonservative ved magten, under George Bush Jr.'s tid, og den amerikanske besættelse af Irak i 2003, blev Iran igen skubbet frem af de gamle amerikanske motiver. Men denne gang var det for at vække de sekteriske skel. Dette skyldtes de nye amerikanske planer om at gentegne Sykes-Picot grænserne ved at splitte landene på basis af sekterisk opdeling, selvom landene rent formelt fortsat eksisterer. USA talte derfor om nye kort for Mellemøsten, og Iran begyndte at blive aktiv med støtte til sekteriske grupperinger for at skabe nye landegrænser tegnet med blod, i henhold til de nye sekteriske amerikanske kort for Mellemøsten. De sekteriske grænser blev klare som solen i Irak, hvorefter dette spredte sig til Yemen, Syrien, Libanon, Saudi-Arabien, Bahrain, Pakistan og Afghanistan mm. Iran har benyttet mottoet "minoriteter", hvilket betyder, at Iran udfører den politik om at forsvare minoriteter, som USA kalder til. Her blev den iranske rolle i området meget øjensynlig.

b- De nyopståede motiver: Disse er "Det Arabiske Forår", hvormed USA fandt sig selv stående ansigt til ansigt med en ny type af fare. Det Arabiske Forårs revolutioner optændtes pludseligt i Tunesien, Yemen, Egypten, Libyen og Syrien. USA var ikke klar til at forsvare sin indflydelse over for disse folkelige opstande, som truede med at blæse den amerikanske indflydelse bort. Det var heller ikke muligt for USA at bringe sine hære til området for at forsvare sin indflydelse, grundet det irakiske traume, som det amerikanske samfund lider af. USA havde ikke lokale aktører nok til at forsvare sin indflydelse på en tilstrækkelig måde, da de vigtigste amerikanske agenter i området, i Egypten og Syrien, var under oprørets og revolutionens ild. Derfor voksede der hurtigt nye og akutte motiver frem i USA til at gøre brug af Iran i et større omfang.

Iran stormede derfor frem for at slå særligt ned på den syriske revolution, samt for at forøge sine forsyninger til sit libanesiske parti (Hizbollah) for at forhindre revolutionen i at skylle ind over Libanon også, efter begivenhederne i Tripoli og Sidon. Mens revolutionerne rasede forøgede Iran ligeledes sine forsyninger til sine tilhængere i Bahrain og Yemen for at rodfæste den amerikanske indflydelse i disse to lande på bekostning af britisk indflydelse. På grund af disse amerikanske motiver voksede den iranske rolle, som havde et sekterisk islæt, sig stor og frygtelig. Denne amerikanske politik gjorde, at den amerikansk-iranske indbyrdes tilnærmelse blev åbenlys. Medierne rapporterede om laster med amerikanske penge til Iran med fly, efter atomaftalen, handelsaftaler med Boeing, samt amerikanske embedsmænds møder med europæiske banker for at lette handelsprocedurerne med Iran og for at fjerne disse bankers frygt for amerikanske sanktioner.

- 3- Med Saudi-Arabiens tilbagevenden til USA's favn, efter kong Abdullahs død (Abdullah var britisk-loyal), hvorefter USA's agent Salman og hans søn fik magten i 2015; og efter Sisis magtovertagelse i Egypten i 2014, er de amerikanske agenter i området igen blevet styrket, og USA er også i stand til at forsvare sin indflydelse uden Iran.

Derudover har USA erfaret Irans svaghed, idet Iran ikke formåede at knække den syriske revolution, til trods for alle deres militser, "revolutionsgarden" og deres støttere. Derfor gik USA over til at bringe Rusland til Syrien, selvom Rusland ikke var en erstatning for den iranske rolle men en støtte til den. Alt dette har åbnet udsynet i Washington for diversificering af den amerikanske politiks midler, og for at den store udnyttelse af Iran, som nærmest det eneste middel, ikke var effektiv nok.

Tæt ved af afslutningen på Obamas anden embedsperiode var nøglerne til indeslutning af den syriske revolution i gang med at samles i Tyrkiets hænder. USA kombinerede derfor mellem udryddelsespolitikken (ved Iran og Rusland) og indeslutningspolitikken (ved Tyrkiet) for at knække den syriske revolution. Derudover er der den saudiske rolle i at tilfredsstille oppositionen i Riyadh.

Den iranske rolle i området er således en nøje gennemstuderet amerikansk politik, og denne rolle vokser eller skrumper, alt efter den amerikanske politiks krav og alt efter omstændighederne. Siden 1979 har USA bibeholdt Iran som en revolutionær trussel med et islamisk dække mod regionens stater. Denne trussel blev så til en alvorlig sekterisk trussel, efter de neokonservative fik magten i USA. Derefter blev Irans rolle til en "central regional rolle", som havde sin tyngde set i lyset af Det Arabiske Forår. Men eftersom nogle af USA's andre agenter er kommet til hæfterne igen, som det er tilfældet med Egypten, og idet USA har genvundet indflydelse, som det er sket i Saudi-Arabien, og eftersom USA igen er blevet i stand til at benytte nogle af sine andre agenter, som Tyrkiet, er USA i gang med at etablere andre roller, ved siden af den iranske, uden dog at give afkald på denne.

I denne forbindelse er det værd at nævne, at den iranske rolle i regionen, på lige fod med de andre amerikanske agenter roller, ikke giver disse agentstater en reel indflydelse. USA udvider og indskrænker derimod deres roller, uden så meget som at kaste et blik på disse agentstaters interesser. Som eksempel på dette kan nævnes, at Iran spenderer enorme summer i Syrien, hvilket udtømmer den iranske statskasse, uden at ænse den nedslidte iranske infrastruktur, velvidende, at USA kan afslutte Irans rolle i Syrien, så snart USA ikke længere har behov for den!

USA har så givet Saudi-Arabien en rolle i Yemen, som har sat Iran i en pinlig situation over for sine tilhængere, idet Saudi-Arabien fremstår som den stat, der yder åbenlys militær støtte til sine tilhængere, mens Iran har accepteret den saudiske rolle og det faktum, at Saudi-Arabien kontrollerer luftrummet i Yemen. Iran er til gengæld skrumpet i Yemen bag nogle små både, som transporter en smule våben til Houthierne...

En iagttagelse af den tyrkiske rolle i Syrien, og Tyrkiets udviskning af alle sine såkaldte røde linjer, og endda ændring af sin retorik og holdninger til den syriske sag, viser med tydelighed, at USA er fuldstændig ligeglad med disse regenter. Således sætter USA dem i pinlige situationer og gør dem vrede, uden overhovedet at blinke! Det betyder, at USA konstant udvider eller indskrænker disse agents roller, efter sine egne interesser, uden nogen hensyntagen til disse agenter.

Den amerikanske Iranpolitik under Trump

I denne atmosfære, hvor USA giver andre regionale stater, udover Iran, en rolle i området, navnlig Tyrkiet og Saudi-Arabien, hvilket betyder en formindskelse af Irans rolle, ankom Trump til magten i Det Hvide Hus. Det havde været muligt for den amerikanske politik at fortsætte med den tidligere fremgangsmåde uden støj i forhold til Iran; og de tre agentstater kunne fortsætte i deres tjeneste for USA, hver i sin rolle... Men Trump havde et ønske om at sætte gang i den iranske bøhmand, for økonomisk afpresning, på bedste mafia vis, som han elsker at gøre det. Derfor gik han i gang med at skabe spændinger i forholdet til Iran. Han angreb Iran med sine tweets og beskrev landet som sponsor af terrorisme og beskyldte det for at udgøre en trussel mod USA og deres allierede. Han udviste konsekvens i forholdet til Iran og indførte ekstra sanktioner mod 25 personer og organisationer i Iran d. 03.02.2017, i kølvandet på Irans missilafprøvning. Trump kaldte ydermere atomaftalen med Iran for dårlig og hentydede til muligheden for revidering og ophævelse af den, det vil sige USA's udtrædelse af aftalen. Nogle troede derfor, at Trump er i gang med en stor ændring i den amerikanske politik. For at forstå Trumps "nye" syn på Iran og Irans rolle korrekt, og hvor langt Trump vil gå i forhold til Iran, opridser vi følgende:

- 1- Republikanernes politik går ud på bevidst at demonstrere magt og hårdhed. Dette er tydeligt i alle aspekter af Trumps udenrigspolitik, herunder forholdet til Iran.
- 2- Det er korrekt, at der er et nyt element i USA's/Trump's syn på Iran. Baggrunden for dette er, at Trump har lovet at løse mange af USA's økonomiske problemer. Han har, på en ubehøvlet måde, krævet, at verdens stater betaler penge til USA for USA's beskyttelse af disse mod diverse trusler. Disse nye krav indbefatter Japan, Sydkorea, de europæiske NATO-lande, og de rige golflande er i den forbindelse ingen undtagelse, tværtimod er de det letteste bytte! Og eftersom at de gamle og nye amerikanske motiver har blæst billedet af den iranske trussel og rolle i golfen op, og eftersom at den iranske bøhmand i Obamas tid er blevet til en forestående fare, der banker på gulflandenes dør, så ønsker Trump at profitere økonomisk på denne situation. Og på bedste mafiamanér ønsker Trump at inddrage store indtægter fra de olierige golflande, til gengæld for at presse Iran, indskrænke Irans rolle og beskytte disse lande mod den iranske trussel.

Derfor, og under dette amerikanske pres, ser vi, at Iran tester nye missiler, og det er ikke usandsynligt at dette sker i fuld koordination med USA. Timingen for disse tests er ikke et tilfælde. Iran understreger sin farlighed over for de regionale stater, uden at Iran får gavn af disse tests. Det er derimod USA, der høster gavn af dette, da USA i dag kræver enorme pengesummer af regenterne i gulflandene, til gengæld for at beskytte dem mod den iranske trussel. Denne tilgang bekræftes af Trumps udtalelser under hans valgkampagne. Blandt disse udtalelser, som peger på denne "nye tænkning" hos Trump er følgende:

- CNN Arabic nævnte d.19.08.2015 følgende: "*Donald Trump kræver, at Saudi-Arabien skal betale USA for at beskytte landet mod tilintetgørelse, og han sagde: 'Saudi-Arabien vil snart være i en alvorlig knibe og har behov for vores hjælp... Hvis det ikke var for os, ville det ikke eksistere eller får lov til at blive'*".
- CNN Arabic's hjemmeside citerede Trump d. 27.09.2016 for at sige: "*Vi forsvare Japan, vi forsvare Tyskland, vi forsvare Sydkorea, vi forsvare Saudi-Arabien og vi forsvare en del lande. Disse betaler intet.*"

Men de skal betale til os, fordi vi gør dem en kæmpe tjeneste og vi taber formuer... Alt hvad jeg har sagt er, at det er meget sandsynligt, at hvis de ikke betaler deres retfærdige andel... vil de muligvis blive nødt til at forsvare sig selv; eller de skal hjælpe os, da vi er et land der skylder 20 billioner dollars... de skal hjælpe os." Trump tilføjede, for at understrege vigtigheden af "evnen til at forhandle handelsaftaler": "Du skal være i stand til at forhandle med Japan og Saudi-Arabien. Er det ikke utroligt, at vi forsvarer Saudi-Arabien? Med alle de penge de har, forsvarer vi dem, og de betaler intet til os!"

- Aljazeera.net skrev d. 26.01.2017 følgende: "*Den amerikanske præsident sagde, at Irak havde en styrke der svarede til Irans, men at USA fejlede, da de gik ind i Irak – med henvisning til den amerikanske invasion af Irak i 2003 – og derefter overdrog landet til Iran. Og han påpegede, at den amerikanske administration skulle være blevet i landet og have kontrol over den irakiske olie.*"
 - Reuters Arabic's hjemmeside skrev d. 24.01.2017: "*I en tale til embedsmænd fra den centrale amerikanske efterretningstjeneste påpegede Trump, at USA burde have taget den irakiske olie for at dække omkostningerne ved invasionen i 2003.*"
- 3- Alt dette understreger, hvad der gemmer sig i Trumps mentalitet, som søger at indgå handelsaftaler. For at beskytte golfens miniputstater mod den iranske trussel, skal disse betale omkostningerne for denne beskyttelse. Det vil sige, at disse lande skal i et større omfang stille deres penge til rådighed for USA for at bevare regenternes troner. USA agerer i den forbindelse, som var disse regenter umyndige!

Denne mafiamentalitet hos Trump-administrationen bekræftes af en række indikationer. Trump er ikke den eneste amerikanske part, som adopterer politikken med at kræve store internationale pengehonorarer. Den amerikanske kongres vedtog nemlig i 2016 JASTA loven under Obama-administrationen. Denne lov gør det muligt for USA at konfiskere Saudi-Arabiens og de andre golflandes penge, på grund af "terroristiske" handlinger. Dette skyldes, at USA lider under reelle økonomiske kriser, der har tvunget landet til at reducere sit statsbudget; og under pres fra sin astronomiske gæld, og den kinesiske økonomis opstigning, er USA konstant på jagt efter store løsninger. Bush-administrationen så den økonomiske løsning i besættelsen af Irak, og udnyttelse af landets olie, men den irakiske modstandsbevægelse forhindrede ham i dette, og han blev derfor nødt til at bruge tre billioner dollars på den irakiske knibe. Obama forsøgte på sin side at ødelægge de britiske skattely for at tiltrække store finanser fra fjerne øer til USA, og sidenhen kom JASTA loven for at indhente penge i skatter og bøder for "terrorisme". Og nu ønsker Trump, at verdens rige lande skal betale internationale honorarer til USA, til gengæld for amerikansk beskyttelse, som en vej til løsning af den amerikanske økonomiske knibe. Trump har nemlig begået en vovet satsning ved at love en løsning på den amerikanske statsgæld (20 billioner dollars) i løbet af 8 år!

- 4- Det slogans, som Trump brugte under sin valgkamp, "at gøre USA mægtig igen" kræver, at USA skal intervenere på en direkte måde og forkaste Obamas politik med at gemme sig bag andres roller. Ligesom Trump-administrationen forsøger at genvinde sin direkte rolle, og tage den fra Rusland, med udtalelsen om sikre zoner i Syrien, er den store og frygtelig rolle, Iran fik tildelt, også til genovervejelse ud fra samme betragtning. Derfor overvejer Trump-administrationen seriøst at indskrænke den iranske rolle, efter at have fuldført den økonomiske udnyttelse af denne, men uden at forkaste den. Irans rolle skal derimod fuldende den tyrkiske og saudiske rolle, men uden at den skal være et alternativ til disse. Det betyder, at Iran ikke skal have den ledende rolle, særligt ikke i Syrien. Irans rolle skal vige betydeligt tilbage til fordel for den tyrkiske rolle først og fremmest, og derefter til fordel for den saudiske rolle. Men Irans rolle skal vedblive med at være i tjeneste for amerikanske interesser, således at USA ikke forkaster denne rolle i regionen.

- 5- Derfor er det, i bedømmelsen af hvorvidt USA har ændret Irans rolle, nødvendigt at se på handlinger mere end udtalelser. Det postyr der i dag er skabt om Iran i Washington bunder, for det meste af dets vedkommende, ikke i reel ændring. For eksempel: "*Den iranske præsident, Hassan Rouhani, sagde i en tale under fejringen af 38-årsdagen for den iranske revolution, at iranerne vil få USA til at fortryde sanktionernes retorik. Rouhani påpegede, at iranernes fejring af "den islamiske revolution" er en demonstration af den nationale styrke i hele landet, og at denne fejring er et klart budskab, som svarer på de fejlagtige udmeldinger fra lederne i Det Hvide Hus.*" (Russia Today d. 10.02.2017)

Trump svarede herefter Rouhani ved at sige "pas på": "*Den amerikanske præsident, Donald Trump, opfordrede fredag den iranske præsident, Hassan Rouhani, til forsigtighed, efter at medier havde citeret Rouhani for at sige, at enhver person, som truer iranerne vil fortryde det. Trump sagde: 'Du må hellere passe på.'*" (Reuters d. 10.02.2017).

Disse og lignende udtalelser om atomaftalen er en del af den trivielle sang om den amerikansk-iranske konflikt. Situationen i den virkelige verden er derimod koordinering, samarbejde og udførelse af amerikanske planer: "*Mogherini sagde til journalisterne, efter sit møde med embedsmænd i den amerikanske præsident Donald Trumps administration, d. 9. februar: 'Ud fra hvad der blev sagt under de møder, har jeg fået forsikringer fra dem om deres beslutsomhed om fuldstændig overholdelse og implementering af atomaftalen.'*" (Russia Today d. 10.02.2017)

Hvad angår de nye amerikanske sanktioner mod Iran, så er deres omfang stadig lille, selvom de blev fulgt af udtalelser om, at USA reviderer den iranske rolle. Revidering af Irans rolle er ud fra USA's syn på denne som en del af den amerikanske politik, som skal evalueres løbende i forhold til succes og fiasko, og ud fra hvordan den skal udnyttes økonomisk og politisk i tjeneste for de amerikanske interesser. Revidering af Irans rolle er ikke en sag, som Trump har monopol på. Den tidligere demokratiske præsidentkandidat, Hillary Clinton, kaldte til denne revidering under sin valgkamp. Clinton beskrev den, på daværende tidspunkt, gældende amerikanske "tillid og kontrol" politik i forhold til Iran som "en dårlig politik", og hun lovede i stedet at indføre en "mistillidspolitik". Clinton lovede derudover at indføre sanktioner mod Iran i tilfælde af enhver lille overtrædelse af atomaftalen, og endda brug af militær magt i tilfælde af brud på aftalen. (Al Sharq Al Awsat d.22.03.2016)

Det betyder, at Trump-administrationens revidering af den iranske rolle er en statspolitik i USA. Men formålet er ikke at forkaste rollen, men derimod at opgradere den, således at den økonomisk og politisk tjener amerikanske interesser.

Afslutningsvis er det i sandhed en alvorlig sag, at et land som USA, der er fortæret indefra af sygdomme, grundet sine korrupte værdier og fordærvede kultur, kan have en indflydelse i muslimernes lande, gøre hvad det vil deri, mens at dem, som kalder sig regenter, kappes om at tjene USA's interesser!

Det er virkelig smerteligt, at muslimernes lande skal være arena for de kolonialistiske kuffars planer! Men årsagen er velkendt. Vi har tidligere nævnt det, og vi gentager det: Det skyldes fraværet af kaliffen, som er lederen, man beskytter sig bag, idet Abu Hurairah berettede fra Profeten (saaws): "*Imamen (kaliffen) er et skjold, som man kæmper bag og beskytter sig ved*" [Sahih Muslim]. Det er derfor en pligt for enhver muslim, som elsker Allah og Hans sendebud, at gøre denne sag til sin livssag: et seriøst fokuseret arbejde, med loyalitet til Allah (swt) og med troskab over for Hans sendebud (saaws), for at etablere det retsindige kalifat. Så vores elskede sendebuds gode forudseende om et retsindigt kalifat, efter dette tvunget styre i den Islamiske verden,

realiseres, i henhold til den autentiske hadith, som Imam Ahmad og At-Tayalisi gengiver i deres værker, og ordlyden her er At-Tayalisis: "... Derefter vil det være tvunget styre, og det vil vare så længe, Allah vil det. Derefter vil Allah ophæve det, når han vil. Derefter vil der være et retsindigt kalifat ifølge profetskabets metode." Da vil muslimerne blive ophøjet, de kolonialistiske kuffar vil blive nedgjort og trække sig fra muslimernes lande, til deres egne hjemsteder, hvis de da stadig har et hjemsted.

وَتِلْكَ الْآيَاتُ نُدَاوِلُهَا بَيْنَ النَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَيَتَّخِذَ مِنْكُمْ شُهَدَاءَ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ

Disse dage lader vi gå på skift mellem folk, for at Allah kan kende de, der har Iman, og tage martyrer blandt jer. Og Allah elsker sandelig ikke undertrykkerne [Āl-Imran: 140]

26. Jumada Al-Oula, 1438 H.

23. februar 2017